

Eventyrlyst eller gammelmannsgalskap?

Veterantur til Nordkapp med Nimbus 1952 og BMW R45 1979.

Grense Jacobselv
– tid for å snu og
kjøre hjemover.

TEKST OG FOTO: ØYVIND HALVORSRØD

Det startet i 2007 med at jeg utfordret danske Jørn Nielsen til å følge meg til Nordkapp på min 79 mod. BMW R45. Anledningen var at BMWen min ble første års veteran, ville passere 30 000 km (det er riktig) på turen, vi ville begge være 60 år og hans sykkel manglet tre år på 60 år. Han svarte ja på den betingelsen at vi også kjørte til Kirkenes og Grense Jakobselv. Begge fikk fri fra kona og hadde 4 uker til disposisjon.

I for sommer møttes vi i Åmål i Sverige og la i vei til min hytte på Fageråsen, Trysil som første overnatting. Hans nymonterte speedometervire røk før han nådde Grenå, så jeg skulle kjøre først og bestemme farta. Det gikk jevnt og godt gjennom Sverige, antagelig litt for jevnt for den staselige fru Nimbus, for med 300 meter igjen til Bjønsetra gikk motoren fast. Hastigheten hadde gitt oljeforbruk, og stigningen antagelig forårsaket dårlig smøring. Nimbusen har jo firesylindret rekkemotor. Det første av flere undere på turen skjedde: Etter påfyll av en liter medbrakt olje startet den opp igjen og var i fin form.

Vi var heldige med regnbygene de første dagene og kjørte på våte veier over Roros, Brekken, (lo litt lett av keitete reinsdyr i veien rett foran oss) Stuggudal, Hell og E6 til avkjøringen til Nedre Fiplingvatn. Vi feiret en pen, men kjølig St.Hansaften sammen med gamle kjente fra hjemtraktene og tok Villmarksveien til Korgen. Her dro den første elgen over veien rett foran oss.

Med vår noe bedagelige fart var det

trafikkmessig fint å kjøre på formiddagen, så vi var tidlig oppe og hadde noen gode okter helt til vi passerte Storslett, hvor vi skremte opp fire sauer som beitet i veikanten og plutselig fylte veien for oss. Jørn traff en stor og jeg en liten. Jeg holdt meg på hjula men Jørn stupte i veien for full tulling. Det ble noe dramattikk, med to ambulanser, lege og politi. Jørn ble friskmeldt, saueu var forne til skogs, visiret kunne igjen festes på hjelmen, pakningen med festestropper rettes og motoren startet. I løpet av en drøy time med ettertanke og kaffe var vi på hjula igjen. En stor takk til profesjonell og forståelsesfull hjelp fra alle; fra legen, ambulanser, politi, han som stoppet trafikken, han som ringte nødnummeret og den store, sterke nederlenderen som hjalp meg å rette opp Nimbusen.

Vi tok oss god tid på Nordkapp og lå litt lenger en dag. Vi hadde vært heldige hele veien og fått leid campinghytte hver natt, og det fikk vi også her. Vi hadde sluppet unna regnet og ikke vært våte, men vi fros mye. Nordavinden var lei hele turen. Jeg har vært i Nord-Norge

Øyvind og Jørn klar for siste etappe fra Trysil.

Veteranene på veteranmotorsyklar har kommet fram til russergrensa.

Veteranlunsj i steinura.

før, både med bil og Hurtigruta, men hadde utelatt Nordkapp med vilje, i tilfelle det skulle dukke opp en spesiell anledning. Det var det da virkelig nå, og et av to hovedmål var nådd. Jørn, som tusker litt i faget med smykker og knivmaking overrakte høytidelig et halssmykke med BMW på globus med 71°, og Nimbus på den til seg selv.

Fra Nordkapp langs rv.98 til Tanabru og Kirkenes var det fortsatt kaldt. Vi kjørte hele dagene i fire-fem plussgrader. På den humpete strekningen Ilfjord-Tanabru fikk Jørn virkelig kjenne at han kjørte med stiv bakstilling. Her kom det et lite mistrivselstegn fra BMWen også, da den slapp ut et par spiseskjeer differensialolje og speedometeret begynte å vise mye rare hastigheter.

Men så i Kirkenes var det plutselig sommer en hel kveld og dagen etter. Her brukte vi også god tid og var ved Bjørnevatt, i Passvikdalen ved tårn 96, Grense Jakobselv og Tollstasjonen på Storskog, der neste

under skjedde. Etter at masse turister hadde beundret de flotte syklene skulle vi returnere til vårt nattlosji, men da begynte ladelampa på Nimbusen å lyse. Batteri og "vippe" var nymontert før avreise så feilsøket startet på høyre dynamorbørste. Det ble blink i første forsøk. Det hadde gått av et skall på børsten som låste den, slik at den ikke kom i kontakt med ankeret. Som landbruksmekaniker siden 1970 har jeg sett og opplevd mye rart, men å være med på å reparere ladinga på en 52-mod. motorsykel på Russergrensa er nok noe av det mest spesielle. Den kvelden var det flott midnattssol. Mål nr.2 var nådd.

Returen via Karasjok og Kautokeino til Alta gikk som en lek. Med kjølig og utrivelig vær i Tromsø ble oppholdet der kortere enn planlagt. Kombinasjonen dårlig værmelding og at vi begynte å merke at vi hadde vært på sykkel i 14 dager, gjorde at vi droppet Lofoten, men koste oss i stedet i Bodø og på Kystriksveien med Saltstraumen, Nesna, Sandnessjøen,

Torghatten til ferja Rørvik-Flakk. Nå hadde ferietrafikken innhentet oss og de tre siste nettene overnattet vi i teltet. Så fikk vi prøvd det også.

Fra Flakk og sørover ble det skikkelig regn, og vi endte snart opp i hytta på Trysil igjen. Der satt vi og mimret utover kvelden med fenalår på bordet. Det var fredagskveld og vi hadde vært underveis i 19 dager. Da vi dro fra Trysil og skiltes ved Uddevalla var begge syklerne helt i orden, etter at jeg hadde fått smurt opp en gassvire som gikk tregt. Det ble helt nøyaktig 650 mil før jeg var hjemme i garasjen i Rakkestad.

Gale, ja vel, men vi vet en del om ferietur på veteranmotorsykel der det ikke en eneste dag var gruing for å sette seg på sykkel og dra videre. Helsa holdt utrolig godt og det ble ikke utvokst en eneste heftig diskusjon mellom oss. Jeg er faktisk klar for neste tur.

Vakre Lyngen krever en fotostopp.